

«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴ δὲ τοῦ τῶν ἀνέκδοτων καὶνοτομήσαντος τοῦ Εὐαγγελίου»

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1994

Ἀρ. Φύλλον 8
(49)

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ «ΕΝΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Πρὸ μηνῶν ὁ γνωστὸς πνευματικὸς τῆς Σιναιτικῆς ἐρήμου π. Ἀνδριανὸς ἀπεκήρυξε τὸν οἰκουμενισμόν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ προσεχώρησε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παλαιοῦ, ἀφοῦ διεπίστωσε καὶ ἐμπράκτως τίς κακοδοξίες τῶν σημερινῶν ἐπισκόπων τῆς «Ὁρθοδοξίας». Αὐτό, ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν ἄρесе σὲ πολλοὺς τοῦ νέου ἡμερολογίου, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς θεολόγους, καθότι ἐλέγχει τὴν πορεία τους καὶ τοὺς ἀφήνει ἀκάλυπτους ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν τους τέκνων, τὰ ὁποῖα δικαίως θὰ διερωτῶνται τί συμβαίνει.

Διὰ τοῦτο τὸ περιοδικὸν «ὁ Σταυρὸς» ἔγραψε ἐκτενὲς σχόλιο (Αὐγ. 94, σ. 134) παρατηρῶν διὰ τὸν π. Ἀνδριανὸν ὅτι «δὲν ἐξήντησε τὰ μέσα». Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συντάκτου ἔπρεπε προτοῦ διακόψει κοινωνίαν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου «νὰ ἔστειλε ἐγκυκλίους ἐπιστολάς πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς εὐρισκομένους χριστιανούς, στίς ὁποῖες θὰ στηλίτευε τὴν ἀπόκλισιν πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν τῶν προσώπων ἐκείνων πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι φρουροὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως». Ἡ πρότασις τοῦ συντάκτου περὶ γραπτῆς διαμαρτυρίας ἐφηρμόσθη κατὰ κόρον ἀπὸ τοὺς ἀγωνισθέντας πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν κατὰ τῆς κακοδοξίας, καὶ οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερε· μόνο ἡ διακοπὴ κοινωνίας τοὺς ἐνοχλεῖ καὶ τοὺς ἀποκαλύπτει. Ἔτσι ὁ π. Ἀνδριανὸς προτίμησε τὴν ὁδὸν τῆς πράξεως. Πρὸς τοῦτο ἐπεσκέφθη Αὐστραλίαν καὶ Καναδὰ ὅπου ἀνθεὶ ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, προκειμένου νὰ στηλιτεύῃ τὴν αἵρεσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸν ἐξεδίωξαν ἀμέσως οἱ «ὀρθόδοξοι» ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι τῶν περιοχῶν!

Γι' αὐτό, ἐπειδὴ διεπίστωσε ὅτι ἔχουν πιά πορωθῇ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ θείου Παύλου, ἀπεφάσισε νὰ ἀσφαλισθῇ διὰ τῆς ἀποτείχισεως καὶ προσχωρήσεως εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει «ὁ Σταυρὸς» ὡς ἀγωνιστὴν «ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας», μόνο διὰ τὸ θέμα τοῦ παρανόμου γάμου τοῦ αὐτοκράτορος ἐφήρμοσε οἰκονομίαν ἀρκούντως αὐστηράν, διακόψας κοινωνίαν μὲ ὅλους τοὺς πρωταίτιους τῆς μοιχοzeugίας καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτοῖς. Στὴν περιόδον ὅμως τῆς εἰκονομαχικῆς αἵρέσεως ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας ἦτο καθολικὴ· οὐδεὶς εἰκονόφιλος ἐκοινῶνι μὲ τοὺς εἰκονομάχους, καθόσον τὰ μέτωπα ἦσαν χωρισμένα καὶ πᾶς ὁμολογῶν πιστὸν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὰς ἀγίας εἰκό-

νας ἐδίδωκετο ἀπηνῶς. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Βυζαντίου. Ὑπῆρχον ὅμως ἄλλαι τοπικαὶ ἐκκλησίαι καὶ πατριαρχεῖα πού δὲν μετεῖχαν τῆς αἵρέσεως καὶ τὰ ὁποῖα ἐκοινῶνουν μὲ τοὺς εἰκονοφίλους.

Σήμερὰ ὅμως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ χειρότερα τῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου. Ἡ πενταρχία τῶν πατριαρχείων καὶ ὅλαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι κοινωνοῦν καὶ συνεργάζονται μεταξύ των διώκονσαι τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Συνεπῶς ἡ μόνη ὁδὸς πού ἀπομένει, δι' ὅποιον θέλει νὰ μείνῃ ἀμέτοχος τῆς αἵρέσεως καὶ κατακρίτου κοινωνίας, εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἀποτειχίσεως καὶ ἡ κοινωνία τοῦ μὲ τὰς ἐκκλησίας τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Τὴν ἀνωτέρω στάσιν ἐπικροτεῖ ἡ πολιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας παράδοσις καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν «ἀξίους τῆς ἐκκλησίας» τοὺς οὕτως ἐνεργοῦντας!

Δυστυχῶς οἱ συντάκται τοῦ «Σταυροῦ», παρὰ τὰ γραφέντα ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, ἐπιμένουν ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι, ὡς οἱ ὁμολογηταὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ συγχρόνως νὰ κοινωνοῦν μὲ ὅλας τὰς ἐκκλησίας πού κακοδοξοῦν ἢ κοινωνοῦν μὲ τὴν κακοδοξίαν! Αὐτὸ τὸ ἀποκαλοῦν ἀγῶνα «ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας», ἐνῶ σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον· εὐρίσκονται ἐν τῷ ἐκτὸς τῆς κακοδοξίας καὶ ἐκτὸς ἀληθείας! Καὶ κάποιοι ἡγούμενοι ἐπὶ ἀγίου Θεοδώρου, ἔχοντες τὰ μοναστήρια τους καὶ μνημονεύοντες τῶν αἱρετικῶν, ἐνόμιζον ὅτι πράττον μὲν ἔργον θεάρεστον καὶ διακριτικόν, ὅπως οἱ συντάκται τοῦ «Σταυροῦ», πρὸς τοὺς ὁποῖους ἔγραψε ὁ Ὅσιος Πατὴρ: «Καὶ τώρα δέξαι με, τιμώτατε πάτερ, ὁμιλοῦντα πὺδ ἐλεύθερα. Δὲν τυγχάνεις ἐκτὸς εὐθύνης, τὸ νὰ συλληφθῇς δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως καὶ νὰ παραμείνης παρὰ ταῦτα ἐλεύθερος... Ἐάν ἡ οἰότης σου οὐδὲν ἔπαθε ἐκ τῶν ἀνωτέρω (τῶν θασάνων δηλαδὴ πού ὑπεβάλλοντο οἱ πιστοί), μετὰ τὴν σύλληψιν, συγχώρα με, ἀλλὰ ἐπλανήθης ἀδελφέ. Καὶ μὴ μοῦ δικαιολογῆσαι πὺς διατηρεῖς ἀσφαλεῖς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀγιογραφίας τῶν ναῶν, ὡς καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ πατριάρχου. Τὰ παρόμοια καὶ ἄλλοι πεπτωκότες φλυαροῦσιν. Τὰ ἀνωτέρω δὲν δύνανται νὰ διατηρηθοῦν, ἐκτὸς ἐάν ἐγένετο προδοσία τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας. Διότι σὲ παρακαλῶ ποῖα ἡ ὠφέλεια, ὅταν ἐμεῖς πού λεγόμεθα καὶ εἴμεθα ναὸς Θεοῦ ἔχουμε καταστραφῇ (διὰ τῆς μὴ ὁμολογίας) μὲ τὸ νὰ περιποιούμε-

σω την γην εκ θεμελίων». Βλέπεις ἀκρίθειαν προφητικού λόγου; Διότι, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὠνόμασε τὸν Ἰωάννην Ἥλιον, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του, διὰ νὰ μὴ νομίσῃς ὅτι τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν τώρα τὰ λόγια τοῦ προφήτου, προσέθεσε καὶ τὴν πατρίδα του, λέγων «τὸν Θεοσβίτην» ἀσφαλῶς ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο Θεοσβίτης. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, λέγων, «διὰ νὰ μὴ συμβῇ νὰ ἔλθω καὶ καταστρέψω ἐκ θεμελίων τὴν γῆν», δηλώνων μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν φοβεράν δευτέραν παρουσίαν του· διότι κατὰ τὴν πρώτην δὲν «ἦλθε διὰ νὰ πατάξῃ τὴν γῆν» καθ' ὅσον λέγει· «δὲν ἦλθα διὰ νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσω τὸν κόσμον». Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εἶπε διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ Θεοσβίτης θὰ ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ ἡ κρίσις. Συγχρόνως δὲ διδάσκει καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας του. Ποία δὲ εἶναι ἡ αἰτία αὐτή; Διὰ νὰ πείσῃ, ἀφοῦ ἔλθῃ, τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν, ὥστε νὰ μὴ ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ριζικῶς, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτό, λέγων, «καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα», δηλαδὴ θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς τότε εὕρισκομένους Ἰουδαίους. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀνέφερε μὲ πάρα πολὺ μεγάλη ἀκρίθειαν. Δὲν εἶπε δηλαδὴ, θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ «τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του». Διότι, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν ἀποστόλων, λέγει αὐτό, ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ἀληθείας τῶν υἱῶν των, δηλαδὴ τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, δηλαδὴ τὴν διάνοιαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. «Σὰς λέγω δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἦδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπ' αὐτούς. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννην». (Ὁμιλ. ΝΖ εἰς τὸν Ματθαῖον, 31).

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ἀγίου Ἰωάννου γίνεται ὀλοφάνερο, ὅτι ὁ κ. Νικολ. δὲν ἐχρησιμοποίησε καλῶς τὸν πλοῦτον τῆς πατερικῆς γραμματείας, γι' αὐτὸ καὶ κατέληξε σὲ ἀντιπαραδοσιακὰ συμπεράσματα.

Κατωτέρω παραθέτομεν γνώμας ἀγίων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἀποδέχονται τὸν προφήτην Ἥλιον ὡς πρόδρομον τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

1. «... οὐχὶ τῆς φοβεράς καὶ μεγάλης ἡμέρας τοῦτ' ἔστι τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ, πρόοδον γενήσεσθαι τὸν Ἥλιον νοήσομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κεκηρυχέναι; — Μάλιστα, ἀπεκρίνατο». (Ἀ γ. Ἰουστινίου Μάρτυρος, Διάλογος πρὸς Τρύφωνα, ΒΕΠΕΣ, 3, 251).

2. «Τῶν γὰρ ἐξήκοντα δύο ἑβδομάδων πληρωθεῖσων καὶ Χριστοῦ παραγενόμενου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐν παντὶ τόπῳ κηρυχθέντος, ἐκκενωθέντων τῶν καιρῶν μία ἑβδομάς περιλειφθήσεται ἡ ἐσχάτη, ἐν ἣ παρέσται Ἥλιος καὶ Ἐνῶχ καὶ ἐν τῷ ἡμίσει αὐτῆς ἀναφανήσεται «τὸ θόρυβον τῆς ἐρημώσεως ὁ ἀντίχριστος». «Μίαν μὲν οὖν ἑβδομάδα εἰπὼν, τὴν ἐσχάτην τὴν ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ σύμ-

παντος κόσμου ἔσομένην ἐπ' ἐσχάτων ἐσήμανεν, ἥς ἑβδομάδος τὸ μὲν ἡμισυ λήμψονται οἱ δύο προφῆται Ἐνῶχ καὶ Ἥλιος... ἀναγκαιῶς δεῖ τοὺς πρόδρομους αὐτοῦ πρώτους φανερωθῆναι, καθὼς διὰ Μαλαχίου τοῦ ἀγγέλου φησὶν «πέμψω ὑμῖν Ἥλιον τὸν Θεοσβίτην... τὴν γῆν ἄρδην». Οὗτοι συμπαραγενόμενοι κηρύξουσιν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι ἀπ' οὐρανῶν Χριστοῦ ἐπιφάνειαν». (Ἀ γ. Ἰ. Π. ὁ λ υ τ ο ς, Εἰς τὸν Δανιήλ, ΒΕΠΕΣ, 6, 96 καὶ περὶ Χριστοῦ καὶ Ἀντιχρίστου, αὐτ. σ. 211/2).

3. «Ἀποδείξεις ἡμερότητος καὶ ἀνεξικακίας Θεοῦ, τὸ καὶ Ἥλιον ἡμῖν τὸν Θεοσβίτην προαναλὰμψαι κατὰ καιροῦς, ὅτι παρέσται λοιπὸν ὁ κριτής, τοῖς ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην προαγγέλλοντα».

«Ἄλλ' ὥσπερ αὐτὸς (ὁ πρόδρομος) διεκήρυττε λέγων «ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» οὕτω καὶ ὁ θεσπέσιος Ἥλιος ἐγγὺς ὄντα διακηρύξει τότε, καὶ ὅσον οὐδέπω παρεσόμενον, «ἵνα κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ». (Ἀ γ. Κύριλλος Ἀλ. ἐ ξ ν δ ρ ε ί α ς, Ρ.Γ. 72, 361D καὶ 364A).

4. «Τῇρεῖται γὰρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τὸ λείψανον» σωθήσονται γὰρ καὶ αὐτοὶ (οἱ χοϊκώτερον ζῶντες) διὰ Ἥλιου τοῦ προφήτου» (Μέγας Ἀθανάσιος, ΒΕΠΕΣ, 32, 233).

5. «Πρὶν δὲ ταῦτα γενέσθαι, ἀποστέλλει ὁ Κύριος Ἥλιον τὸν Θεοσβίτην καὶ τὸν Ἐνῶχ, ὡς εὐσπλαγχνος, ὅπως αὐτοὶ γνωρίσωσιν εὐσέβειαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων». (Ἀ γ. Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου).

6. «Ἀποσταλήσεται δὲ Ἐνῶχ καὶ Ἥλιος ὁ Θεοσβίτης καὶ ἐπιστρέψουσιν τὰς καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, τοῦτέστι τὴν Συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθήσονται». (Ἀ γ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Ρ.Γ. 94, 1217).

7. «Διὰ τοῦτο ὀλίγοι οἱ μέλλοντες στήναι (ἐπὶ ἀντιχρίστου). Διὰ τοῦτο Ἥλιος καὶ Ἐνῶχ οὐκ οἴδαμεν εἰ καὶ ὁ θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής, ἀρωγοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας καὶ πρωτοστάται καὶ ἀθλοφόροι τῆς ὑπὲρ ὁμολογίας Χριστοῦ νίκης. Διὰ τοῦτο κολοθωθήσονται αἱ ἡμέραι τῆς ἀνάγκης ἐκείνης τῇ ἐπιφάνειᾳ τοῦ Χριστοῦ ἀναιρουμένης». (Ἀ γ. Θεόδωρος Στουδίτης, Ρ.Γ. 99, 1033).

8. «Εἰ δὲ τις ἐριστικῶς τε καὶ προπετῶς ἀκροώμενος τὰς ἱερὰς ταύτας φωνὰς τε καὶ μαρτυρίας, ἀκαίρως δῆθεν συλλογιζόμενος εἴποι, ὅτι πρὸς τὸ καταγγεῖλαι (ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος) τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν κατελείφθη ζῶν ἐν σαρκὶ μετὰ Ἐνῶχ καὶ Ἥλιον, ἀκουέτω, ὅτι περ μόνους αὐτὸς διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκείνους ἐκ προσώπου Κυρίου λέγει, τ ο ὺ ς δ ὁ ο μ ἄ ρ τ υ ρ α ς γ ε ν ἔ σ ε σ θ α ἰ Ἐ ν ῶ χ καὶ Ἥ λ ι α ν, τοιάδε φάσκων «καὶ δώσω τοῖς δυοὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα» (Ἀ γ. Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, Ρ.Γ. 126, 148).

9. «... ἔτι μετὰ σώματος τὴν τελευταίαν Χριστοῦ προφθάνειν ἔλθουσιν, ἔνδοξε τῆς μετανοίας παντὶ τῷ κόσμῳ κήρυξ ἐσόμενος...» (Ἀ γ. Μᾶρ-

κ ο ς ὁ Εὐ γ ε ν ι κ ὁ ς, ἐκ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὸν προφήτην).

10. «Π ᾱ σ α ἡ τ ο ὦ Χ ρ ι σ τ ο ὦ Ἐ κ κ λ η σ ί α κ ο ι ν ῶ ς δ ο ξ ᾶ ζ ε ι, ὅτι ὁ προφήτης Ἠλίας θέλει ἔλθει κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν δι' ὃ καὶ εἰς τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην ἀναφέρει τοῦτο εἰς πολλὰ μέρη τῶν ἁσματικῶν αὐτοῦ τροπαρίων». «... ὅτι τῆς μὲν συντελείας τοῦ κόσμου, σημεῖον θέλει εἶναι ὁ ἀντίχριστος καὶ ὁ Ἠλίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, διατὶ αὐτὴ θέλει γένῃ αἰφνιδία καὶ ἀδηλος. (Ἄ γ. Ν ι κ ὁ δ η μ ο ς Ἀ γ ι ο ρ ε ί τ η ς, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Α' Θεσσ., κεφ. Ε', στιχ. 3 καὶ σημ. 3).

11. «Προφητεύει δὲ (ὁ Μαλαχίας) περὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως καὶ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἐπιλάμψεως, καὶ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Σωτῆρος ἀποστέλλεσθαι τὸν Ἠλίαν σημαίνει» (Ε ὁ σ ἔ β ι ο ς Κ α ι σ α ρ ε ί α ς, ΒΕΠΕΣ, 28, 306).

12. «Ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἠλίαν τὸν Θεοσβίτην καὶ σημαίνων τὸν καιρὸν ἐπήγαγε πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῇ, τὴν τῆς δευτέρας παρουσίας ὀνόμασε...» (Θ ε ο δ ῶ ρ η τ ο ς Κ Ὑ ρ ο υ, Ρ.Γ. 83, 528).

13. «Λέγεται δυνάμει Ἠλίας ὁ Ἰωάννης καὶ ὡς πρόδρομος γεγονώς τῆς πρώτης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ὡς καὶ ὁ Θεοσβίτης τῆς δευτέρας» (Ω ρ ι γ ἔ ν η ς, ΒΕΠΕΣ, 15, 17).

14. «Ὁ εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθεὶς ὑπὸ πυρίνου ἄρματος προφήτης Ἠλίας δὲν ἀπέθανε. Θὰ ἔλθῃ ὀλίγον πρὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἐπαναφέρῃ πολλοὺς πεπλανημένους Ἰουδαίους εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ὁ Κύριος θεδαίει τοῦτο ρητῶς. (Ματθ. 17.9.11. Ἀποκ. 11.3). (Ἰ ὡ ἡ λ Γ ι α ν ν α κ ὁ δ π ο υ λ ο ς, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Μαλαχίου, 4, 4-5).

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἱκανὰ διὰ ν' ἀποδείξουν, ὅτι δὲν ἀποτελεῖ «σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης», ὡς γράφει ὁ κ. Νικολ. (σ. 95), ἡ πίστις εἰς τὴν προδρομικὴν ἀποστολὴν τοῦ προφήτου Ἠλίου πρὸ τῆς δευτέρας Παρουσίας.

Καλὸν θὰ εἶναι ὁ συγγραφεὺς νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ συμπεράσματα τοῦ ἄρθρου του εἰς τὴν ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, ἥ τὸ καλλίτερον, νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰς αὐτήν, ὥστε οἱ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ νὰ γνωρίσουν καὶ τὴν πατερικὴν ἐν προκειμένῳ διδασχὴν.

Ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ

Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφορήθη ὠραιότητα μελέτη κατὰ τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς θεολόγου Ἀ. Δελήμπασχ με τίτλον: «Ἡ αἵρεσις τοῦ

Μονοφυσιτισμοῦ χθὲς καὶ σήμερον», τόμος Α', σσ. 271, Ἀθήναι 1994.

Ἐν ἀρχῇ ἐξετάζονται οἱ κυριώτεροι αἵρεσιάρχαι τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ: Εὐτυχής, Διόσκορος, Σεβήρος κλπ. καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρονται ὅλαι αἱ καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις τῶν Οἰκ. Συνόδων κατὰ τῆς αἵρέσεως, με κατὰληξιν τὴν «κατάκριτον πτῶσιν τῶν ἀγνωμόνων σημερινῶν ὀρθοδόξων».

Ἡ στάσις τῶν ἀνωτέρω ὀρθοδόξων εἶναι: «πτῶσις ἐκ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὴν αἰρετικὴν ἀπιστίαν... ἐκ τῆς θείας Χάριτος καὶ ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν αἰρετικὴν ἐρμηνείαν... Δηλαδή εἶναι ἑκπτώσις ἐκ τῆς κιθωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν θανατηφόρον κατακλυσμὸν τῆς αἵρέσεως» (σ. 237).

Τελείως διαφορετικὴ ἀποψις διὰ τὸ ἴδιο θέμα εκφράζεται ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ νέου περιοδικοῦ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ, δημοσιογραφικοῦ ὄργάνου τοῦ «Θεολογικοῦ Συνδέσμου» Β. Ελλάδος. Εἰς ἄρθρον με τίτλον: Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ μὴ Χαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν γράφονται συμπερασματικῶς τὰ ἑξῆς:

«Υστερα ἀπ' ὅσα εἶπαμε προκύπτει, νομίζουμε, ἀβίαστα ὅτι ἡ στάσις μας ὡς συνειδητῶν μελῶν καὶ ὑπευθύνων ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὴ θ ε ᾱ ρ ε σ τ η αὐτὴ προσπάθεια, δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπαγορεύεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὰ δεδομένα τοῦ παρελθόντος ἢ ἀπὸ τὶς π ρ ο κ α τ α λ ἡ ψ ε ι ς καὶ τὶς φ α ν α τ ι κ ἔ ς ἰ δ ε ο λ η ψ ῖ ε ς ὀρισμένων θρησκευτικῶν ὁμάδων, ποὺ ἀγνοώντας τὴν ἐπίσημὴ θέσιν καὶ τὴν κοινὴ βούλησιν τῆς καθολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας παριστάνουν τοὺς ἀμύντορας τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς νὰ σκέπτονται ὅτι με τὸν φανατισμὸ τους συνεχίζουν νὰ πληγώνουν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ» (No. 5, σ. 60).

Συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ Διοικητῆς τοῦ Ἀγίου Ὁρους κ. Γ. Μαρτζέλος, πρᾶγμα ποὺ ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ Ἅγιον Ὁρος, τὸ ὁποῖον στὴν μεγίστη του πλειοψηφία ἔχει καταδικάσει τὴν ἀντορθόδοξον τακτικὴν ποὺ ἠκολουθήσῃ εἰς τὸν διάλογον με τοὺς Μονοφυσίτας. Εἶναι πρὸς τοῦτοις ἀπαράδεκτον ἕνας λαϊκὸς θεολόγος, καὶ δὴ Διοικητὴς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, νὰ φρονῇ ἀντίθετα πρὸς τὴν πολιὰν καὶ σεβασμίαν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας! Δυστυχῶς τὸ περιοδικὸν ΚΑΘ' ΟΔΟΝ ἀκολουθεῖ φιλοπατικὴ τακτικὴ ἐνισχύων τὸν πατριάρχην Βαρθολομαῖον εἰς τὸ ἀνίερν ἔργο του.

Δὲν θὰ εἴμεθα ἐκτὸς θέματος ἐὰν προσθέσωμεν, ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ φύλλο δημοσιεύεται ἄρθρον τῆς θεολόγου Βασιλ. Γκολομάζου, ὅπου με λογοτεχνικὴ ἐπένδυσι τονίζεται ὅτι ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς εἰς τὸν παράδεισον ἦτο ἡ λειτουργία τοῦ σὲξ Ἀδάμ καὶ Εὕας! (Αὐτ. σ. 88).

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδῶρητος, Ἀγιορείτης

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἐσχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίνθης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 3216.295 - Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 25